og Følelse tørster efter noget, det kan give sig hen i, svinger sig op paa den dejlige Eventyrhest og farer over Havet til fremmede Lande, drømmer om det herlige Slaraffenland, hvor alt gaar efter Ønske, det maa have Morskabslæsning, hvoraf det kan „nyde som det nemmer" og som ikke paalægger Barnet nogen Forpligtelse til at huske.

Barnet maa have Lov til at tumle sig i Fantasiens Rige, derfor maa der skaffes Barnet en Læsning, der fører det ind i dette dejlige Rige, hvor Prinsen overvinder alle Hindringer og vinder Prinsessen og det halve Kongerige.

Der er ligeledes af Herman Trier givet Anvisning i den Retning, han siger, at for smaa Børn, som selv er hjælpeløse, er Kaalunds Fabler en udmærket Indledning til Læsning. Kaalund har i Dyrenes Skikkelse skildret Ungernes Liv med de voksne, som f. Eks. i „Hundehvalpen", den var saa buttet, saa trind og blød, dens lille Snude var rosenrød" o. s. v

Har Barnet igennem Fablen faaet sine Indtryk, kan det gaa over til Fortællingerne, og som noget af den allerbedste Læsning for Børn er der blevet peget paa Robinson Kruse; her er nemlig hele Menneskelivets Kamp gennemgaaet i hans Kamp — lige fra Robinson Kruse, da han ensom paa sin Ø maa leve af Jagt og Fiskeri, sy Klæderne sammen af Skind og Blade, selv bygge sin Hytte o. s. v. — herigennem ser man netop, hvorledes Kulturlivet er brudt frem:

Fra Jæger- og Fiskerilivet
over til Nomadelivet
og derfra til Agerdyrkningsstandpunkt,

idet det slutter med Industriforetagender. Denne Bog har Eventyrets straalende Glans og samtidig sætter den Barnets Viljeliv i Bevægelse. — Robinson Krusoe, siger Herman Trier, er en alvorsfuld Prædiken om, at Livet er en Opgave, der skal løses.

Eventyrene maa helst komme senere, naar der er lagt en Virkelighedsgrund i Barnet; thi i Eventyrene er der en Kamp, som det ganske lille Barn ikke kan forstaa, men Eventyret passer for Barnet, fordi det stemmer med Barnets eget Liv — der er altid en lykkelig Udgang i Eventyret, og endskønt Barnet godt véd, at der ingen Feer, Hekse eller Trolde er til, saa har det dog altid den lykkelige Evne let og hurtigt at kunne svinge sig op paa Eventyrets Vinger.

Barndommen er den Tid, hvor Barnet saa at sige samler sit Materiale ind til senere i Livet at bygge sin Bygning. Dets Leg i Barndommen er dets Gerning i Manddommen; det opsamler sine Indtryk af, hvad der lever om det, saa næst efter Livet selv er det af højeste Vigtighed, hvad Læsning vi byder vore Børn, da Barnet netop herigennem faar berørt de allerfineste Strenge i dets intellektuelle Liv.

Hvis man havde Historiebøger, hvori Menneskelivets Historie med Biografier af enkelte Mænds og Kvinders Liv var skrevet paa en barnlig Maade, kunde større Børn godt læse dem, men saaledes som Historiebøgerne nu er skrevne, er det kun Aarstal og Krigshistorier, som ikke skal friste de smaa.

Det er uhyre vanskeligt at finde Læsning til sine Børn, og som det er gaaet med de voksnes Læsning, at Bladene har slugt al anden Literatur, saaledes, at selv Digtere bliver Journalister, da de kun kan vente at finde deres Læseverden igennem Bladene, saaledes er Børnebøgerne blevne sjældnere, og de Børneblade, man har, er ikke altid heldige — der er derfor intet Valg; Aviserne ligger fremme paa Bordet til Børnenes Afbenyttelse, og det vilde kun ægge Børnene, dersom det blev dem forbudt at læse Bladene. Der findes derfor intet andet Middel, end det, jeg har anført. Giv Børnene en Modvægt i god og sund Morskabslæsning, og gør Børnene saa lykkelige at give dem et Haandarbejde — et Husflidsarbejde, der kan fange deres Tanker og optage deres Sind. Griber de saa virkelig Aviserne, da tror jeg, deres uskyldige Øje glider over det usunde, og hvis de skulde faa fat i et grimt Ord, og der er et fortroligt Forhold imellem Moder og Barn, saa kommer Barnet nok og spørger, hvad det betyder, og da maa Forældre forklare saa meget, som de finder nødvendigt. I det Hele taget gælder her som for hele Menneskelivet Nødvendigheden af at kende Naturen og alt det naturlige i Livet, Plantelivet, Dyreriget og fremfor alt Menneskelivets Funktion og Virksomhed; det er en Styrke mod al Opskruethed, Usundhed og Usandhed.

Johanne Meyer.

Fra Fredskongressen i Rom.

Efter at Fredskonferencen var endt, tog Fredskongressen sin Begyndelse den 12te Novbr. Den aabnedes paa Kapitolium med Eksminister Bonghi som Præsident. Til Vicepræsidenter valgtes mange af de tilstedeværende for at hædre de forskellige repræsenterede Nationer og Fredsselskaber.

Programmet for Kongressen omfattede 5 Spørgsmaal. De skal nævnes i den Orden, hvori den særlige Kommission havde fremsat dem, og med den Løsning hvert af dem fik.

1. Pædagogiske Reformer, der skal udbrede Fredsprincipperne i Skolerne (foreslaaet af Komiteen i Parlermo, den lombardiske Fredsunion og Fredsligaen i Turin).

Der førtes en Diskussion, som aabnedes af Repræsentanten for Komiteen i Palermo, M. Giuseppe d'Aguanno, og hvori Hodgson Pratt, Mazzoleni og Frederic Parsy deltog. Følgende Beslutninger blev vedtagne: a) Der søges indpodet Studenterne ved Universiteterne i Evropa og Amerika en ærbødig og velvillig Aand i deres Forhold til fremmede Nationer. b) Derfor skal Lærerne i Historie ved Universiteterne give en fuldstændig historisk Oversigt over Civilisationens og de politiske, sociale og religiøse Institutioners Fremskridt, og ved hver enkelt Nation fremhæve de særegne Tjenester, den har ydet til Humanitetens Fremgang. c) Man bør omordne Reglementerne ved hvert Universitet saaledes, at Studenterne kunne gøre deres Studier ved andre Nationers Universiteter, for at Studenterne fra de forskellige Nationer kunne nærme sig hinanden, og derved udslette enhver Følelse af Had og Rivaliseren mellem Nationerne.

2. Freden og Afvæbningen set i Forhold til de økonomiske og sociale Spørgsmaal (foreslaaet af den lombardiske Fredsunion).

Kaptajn Siccardi udviklede med stort Talent dette Forslag med følgende Argumenter:

Krigen opvækker Had og Hævnlyst, der fører til ny Krige.

De overdrevne Rustninger fører Folkene i Ulykke, de er en Trusel, der fremkalder en endnu større Trusel fra Naboens Side, og gør saaledes Dag for Dag Krigen mere overhængende. Som Følge heraf opfordrer Kongressen alle Fredsselskaberne til i hvert Land at faa rejst en folkelig Agitation til Opnaaelse af Afvæbning, og Oprettelse af vedvarende Voldgiftstraktater.

Frederic Passy, Tachard og Bajer, samt Englænderen Th. Snape hævdede: At Oprettelsen af vedvarende Voldgiftstraktater maatte gaa forud for Afvæbningen. Stemningen paa Kongressen var overvejende herfor.

Der vedtoges ligeledes en Resolution om at opfordre Parlamenterne og Regeringerne til at gøre alt, hvad der stod i deres Magt for at opnaa en mere ligelig Fordeling af Rigdommene, der frembringes ved Arbejdet, og derved bidrage til at udjævne Skrankerne mellem Nationerne. Konflikter mellem Arbejdere og Arbejdsgivere skal søges afgjort ved Voldgift, ligesom Ufred mellem Nationerne.

3. Oprettelsen af et internationalt Fredsbureau var foreslaaet af Hodgson-Pratt for International arbitrage and peace Association i London, af Fredrik Bajer for Dansk Fredsforening, og af Ch. Lemonnier for forskellige franske Selskaber. Ducommun, Sveitser, fremhævede Nødvendigheden af et saadant Bureau til Oplysning om og Udvikling af Fredsselskabernes Arbejde, og han sagde: Bureauet skal ikke være Oprettelse af en Myndighed, der blander sig i Selskabernes private Sager. Det skal ikke gøres fuldkomment paa en Gang, men man maa begynde med noget. Forslaget vedtoges med stor Majoritet.

4. Oprettelsen af en aarlig Konference for at faa en Forbindelse imellem Evropas og Amerikas Universiteter med Hensyn til Freds- og Voldgiftsspørgsmaalet, blev foreslaaet af Hodgson-Pratt. Kongressen fandt det ønskeligt, at der aarligt fandt en Sammenkomst Sted mellem Lærerne, og en broderlig Fest mellem Studenterne, efter Tur ved de forskellige Universiteter i Evropa og Amerika

5. Om Midler til at faa Indflydelse paa Pressen, der altfor ofte er tilbøjelig til at forværre Forholdet mellem Nationerne.

Om dette Æmne holdt Il Secolos Redaktør E. T. Moneta en bidende vittig Tale, og følgende vedtoges:

Fredsselskaberne vil ingen vigtige eller varige Resultater kunne opnaa, saa længe den offenlige Mening ikke energisk protesterer imod Nationalhadet og Krigsideerne.

Som Følge af, at Pressen hidtil har været altfor tilbøjelig til at opægge de nationale Fordomme mod Nabolandene, har Fredsvennerne kun høstet liden Gavn af Pressens store Magt til at udbrede de internationale Broderskabsideer mellem Folkemasserne og opvække Afsky mod Krigen.

Og da ingen ny Tanke vil kunne vinde frem uden deres trofaste ihærdige Hjælp, som vedkender sig den, sender Kongressen først en Tak til alle de fremmede Blade over hele Verden, der under vanskelige Forhold har forfægtet Fredssagen og dens Retfærdighed, og opfordrer særlig rige Folk, der interesserer sig for Sagen, til at grund-